30/03/2020

Μητροπολίτης Ιερισσού: “Ελπίδα και άγκυρα μας είναι ο Χριστός”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

“Η ελπίδα μας, η ασφαλής και βεβαία άγκυρα της ζωής μας είναι ο Χριστός της Εκκλησίας μας”, τόνισε, χθες, από τον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Στεφάνου Αρναίας ο Σεβ. Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όορυς και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος.

Ο Σεβασμιώτατος, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και στη Θεία Λειτουργία .

Βεβαίως, λόγω των μέτρων που έχουν ληφθή προς αποφυγήν της διασποράς της πανδημίας του κορωναιού, η Θεία Λατρεία ετελέσθη κεκλεισμένων των θυρών και απόντος παντελώς του ευλογημένου Λαού μας. Τη Θεία Λειτουργία ετέλεσε ο Προιστάμενος του Ιερού Ναού Παν. Αρχιμ. π. Παίσιος Σουλτανικάς, ενώ ο δεύτερος Εφημέριος του Ναού Αιδ. Οικ. π. Γεώργιος Τρικκαλιώτης παρέστη συμπροσευχόμενος και διακονών στο Ιερό Βήμα.

Στο κήρυγμά του ανέλυσε την κυρία πρόταση του Άποστολικού Αναγνώσματος από την προς Εβραίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου (Εβρ. στ΄,13-20). Στην εξαίσια αυτή περικοπή ο Απόστολος των Εθνών υπενθυμίζει τον όρκο που έδωσε ο Θεός για την πραγμάτωση της επαγγελίας Του προς τον Πατριάρχη Αβραάμ. Και μάλιστα καταγράφει ο Μεγάλος Ταρσέας ότι επειδή ο Θεός δεν είχε κανέναν μεγαλυτερό Του, στον οποίο θα μπορούσε να ορκισθή, ωρκίσθη στον Εαυτό Του, λέγοντας ότι αληθινά θα τον ευλογήση με το παραπάνω και θα υπερπληθύνη τους απογόνους του. Κατ’αυτόν τον τρόπο ο Αβραάμ αναδείχθηκε ο Πατριάρχης του Ισραήλ και απόλαυσε τις ευλογίες και τις επαγγελίες του Θεού!

Όλα αυτά, συνεχίζει ο Παύλος, τα έπραξε ο Θεός « … ίνα… ισχυράν παράκλησιν έχωμεν οι καταφυγόντες κρατήσαι της προκειμένης ελπίδος· ην ως άγκυραν έχομεν της ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν…», δηλαδή, «… ώστε … να έχωμε εμείς που καταφύγαμε σ’Αυτόν, μεγάλη ενθάρρυνση και παρηγοριά και στήριγμα για να κρατήσουμε την ελπίδα που βρίσκεται μπροστά μας, την οποία κατέχουμε σαν άγκυρα της ψυχής ασφαλή και βεβαία…»(Εβρ. στ΄, 18-19)!

Ο λόγος, λοιπόν, για την ασφάλεια και βεβαιότητα που γεμίζει τον άνθρωπο η ελπίδα του ουρανού, παρατήρησε ο ομιλητής! Πράγματι η ανθρώπινη ζωή μοιάζει με μια μικρή σχεδία πάνω στα αφρισμένα κύματα του πελάγου. Για μας τους Έλληνες πλειάδα λογοτεχνών – Καρκαβίτσας, Μυριβήλης, Βιζυηνός, Παπαδιαμάντης, Σεφέρης, Ελύτης... – μας μιλάνε για καραβοτσακίσματα, αρμενίσματα, λιμάνια, αλμυρά βράχια και κύματα, ο δε μεγάλος Όμηρος τον Οδυσσέα και την Ιθάκη με τα πάθια τους ενέσπειρε μοναδικά στον ψυχισμό μας. Κίρκη, Λαιστρυγόνες, Κύκλωπες και Αίολος εμποδίζουν και ταλαιπωρούν μανιασμένα τον κάτοχο του καρυδότσουφλου αυτού... Μιλάμε βέβαια παραβολικά, και τη ζωή την παρωμοιάσαμε με ωκεανό, που πρέπει να διαπλεύσουμε, και την ύπαρξή μας με τη μικρή σχεδία που πρέπει να αντέξη τα κύματα. Και το διαλέξαμε αυτό για να καταδείξουμε ότι αυτό το ταξίδι απαιτεί να έχουμε μαζί μας μιάν άγκυρα, για να μας κρατήση τη δύσκολη ώρα του κινδύνου στην επιφάνεια και όχι στον αφανισμό...

Αλήθεια είναι ότι στη ζωή η άγκυρα ονομάζεται ελπίδα και για μας τους χριστιανούς ο Παύλος την ονομάζει ελπίδα στον ουρανό. Αυτή είναι το πιο πολύτιμο εφόδιο που απόμεινε στον άνθρωπο. Μαλακώνει τον πόνο, δυναμώνει τη θέληση, σταθεροποιεί τις δυνάμεις μας, απαλύνει την πίκρα μας, δίνει απαντοχή, λιγοστεύει την παραλογιά και την απόγνωση και τελευταία μένει δίπλα μας μέχρι και το μνήμα..., συνέχισε ο Σεβασμιώτατος. Μα να που οι ελπίδες που είναι γέννημα του συναισθήματος και θεμελιώνονται στην ψυχολογική αναγκαιότητα η

στον ψυχικό καταναγκασμό μονάχα, που είναι στηριγμένες στο λογικό, πολλές φορές αποδεικνύονται φρούδες, γρηγορούντων ενύπνια και σκιάς ασθενέστερα και τότε ομολογούμε με τον Σεφέρη πως διψάσαμε το μεσημέρι, μα το νερό γλυφό και πάλι πως πήραμε τη ζωή μας λάθος…

Και κατέληξε ο Σεβασμιώτατος: « Η ελπίδα του Παύλου είναι ζωντανή παρουσία στη ζωή της Εκκλησίας και λέγεται Χριστός! Είναι ο ιστορικός Χριστός της Καινής Διαθήκης, Αυτός που φανερώθηκε ζωηφόρος στη Μαρία τη Μαγδαληνή, Αυτός που ενώπιον των Μαθητών Του έφαγε στο περιγιάλι της Γεννησαρέτ μετά την Ανάστασή Του, τονίζοντας στους Μαθητές που Τον νόμισαν για φάντασμα, ότι τα φαντάσματα δεν έχουν σάρκα και οστά σαν κι Εκείνον! Λοιπόν η Εκκλησία δεν βασίζεται στις ελπίδες του ρομαντισμού, δεν τρέφεται με αληθοφανείς μύθους περιβεβλημένους με άμετρη λογικοφάνεια, δεν απορρίπτει τη λογική, μα δεν θεοποιεί τον ορθολογισμό και τα ανθρώπινα γεννήματα, τα γεννήματα –φαντάσματα του μυαλού και τις εικόνες του Πονηρού! Βασίζεται και στεραιώνεται όχι στον Χριστό όνειρο – χίμαιρα, αλλά στον Χριστό της Λειτουργικής Ευχαριστίας, στον Χριστό της “εν χώρω και χρόνω” Εναθρωπήσεως, της πραγματικής Σταυρώσεως και κυρίως στον Αναστάντα Χριστό, τον χθες και σήμερα, τον Ίδιο και στους αιώνες, στον Χριστό της Καινής Διαθήκης, δηλαδή στην ενυπόστατη Ελπίδα μας! Σ’ Αυτόν τον Χριστό – Ελπίδα εναποθέτουμε και την ελπίδα μας και την παράκλησή μας για τον τερματισμό της ανθρωποκτόνου λοιμικής νόσου του επάρατου κορωναιού.»